

Nem tavasz, csak enyhülés

*Erdő mellett nem jó lakni,
mert sok fát kell hasogatni.
Nem értem, hogy mért hagytál itt minket.*

*A trambulínban ugrál, én a lépcső alján
vágom a fát, a tuskóra teszem, lesújtok, csattan,
messze zeng a hang, kemény,
ha jól ütök rá, nyomban kettérobban,
még ketté, még ketté, már csak pendül,
a trambulínban ugrál, próbál
ütemre, eltalálva azt, ahogy ütök.*

*Az üveges verandán eszünk, a kisasztalnál,
ez nem tavasz, csak enyhülés, mondom neki,
mikor újságolja, hogy a kertben nő a hóvirág,
nem hóvirág, csak tózik, nem nő, hanem nyílik,
ez nem tavasz, csak enyhülés, szagolj a levegőbe,
üres szagú, tavasszal zamata lesz a szélnek,
eredj dolgodra, mondom, mosogatok.
Látom a konyhaablakból, hogy fára mászik,
a fáról átmászik a fészertetejére,
onnan a kisházra, vigyáz, a cserepet le ne verje,
végig a nagyházon, a kiskert ereszéig, vissza,
lemászik a fészertetejére, kukorékol,
átkapaszkodik a fára, nyávoog egyet,
leugrik a földre, átszalad a kerten.
A trambulínban ugrál, én a lépcső alján
cigaretázom, nézem, harangoznak.*

*Fát vág, mutatom, hogyan üsse,
reccsen a gyújtós, végighasad,
a következő ütésre pendül és pörög,
nevet egyet, röviden, ahogy szokott,
még egyet, még egyet! elég volt,
belevágom a tuskóba a baltát,
hiába rángatja, meg se mozdul,
érezze csak, milyen erős az apja,
hasba vághatlak? kérdezi, persze, befeszítem,*

*belebokszol, belebokszol, belebokszol,
érezted? éreztem, persze, de fáj?
dehogy fáj, szedd fel a fát és mars be,
hatalmas halmot egyensúlyoz a karján, bemegy,
hallom, dübörögve lezuhan az összes,
állok és nézem, ahogy felszededegeti,
beviszi, a kályha mellé rakja nagyság szerint.*

*Begyújthatok? begyújthatsz, de ne füstöljön,
ügyes gyerek, a száraz fa pattogni kezd,
nézi a fellobogó tüzet, na csukd be már,
kakiltál? nem kellett, nem kellett? nem, miért nem?
hallgat, kimehetek? nem, ülj csak rá szépen,
belebokszolhatok előtte? majd csak utána,
és ül a vécén negyedóráig, kakiltál? nem, miért nem?
belebokszolhatok? majd ha kakiltál,
kimehetek? kimehetsz.
Látom a konyhaablakból, hogy fára mászik,
a fáról átmászik a fészertetejére.*

*Magunkra hagytál minket, nem kellett volna,
ennyit rólad, mentél, te tudod, hová,
miért, elöllem? mind hazugság,
hazugság volt az is, hogy visszajössz érte,
a fiad várt egy ideig, de megértette,
ketten maradtunk, itt hagytál magunkra.*

*A verandán esziünk, a kisasztalnál,
ez nem tavasz, csak enyhülés, mondom neki,
amikor újságolja, szóltak a rigók,
ez nem tavasz, csak enyhülés, és nem rigó,
a cinke énekelt, és fagyini fog,
torkán akad az ének az éneklő cinegének,
eredj dolgodra, mondom, mosogatok.
A cserépkályha padkáján ül, kártyát számol,
büdös van, közlöm, nem én voltam, mondja,
tudom, hogy ő volt, felhúzzom ültéből,
karja elernyed, a teste megfeszül,
a földre csúszik, áthúzzom a nappalin,
az előszobán, be a fürdőbe, vetkőzz,
leveszi lassan a ruháit, barna a gatyája,
apró száraz szardarabok potyognak a kőre,
és ez mi? kérdezem, és mióta?
nem felel, nem szokott, beáll a zuhanyzóba,
alaposan lemosom, és nem figyelek rá,
hogy először jéghideg a víz, aztán meg forró.*

Mesélek neki, úgy alszik el,
hogy fogja a kezemet közben.
Nem értem, hogy mért hagyta itt minket.

Éjszakánként gyakran bepisil,
a kádba rakom az egészet, öblítsd ki alaposan,
áll fölötte, nem mozdul, meztelenül a hidegben,
negyedórán keresztül csak áll, hiába mondom,
hogy jól van, menj be, nem mozdul, csak áll,
én viszem be aztán, merev a teste, mint egy farönk,
a kályhához rakom, a kályha langyos,
megdörögölöm egy frottírtörölközővel,
alig tudom rárángatni a ruhát.

Indulni kell, az ágyban fekszik,
magára halmozott egy csomó plédet,
iskola, mondom, iskola, hiába,
kihúrom az ágyból,
karja elernyed, teste megfeszül,
a földre csúszik, áthúrom a nappalin,
az előszobán át az üveges verandára,
cipő nélkül mész? felveszi,
kimegyünk a kiskapun az útra,
az út száz méteren keresztül földes, sáros,
onnan beton, a dűlő mentén lejt a falu felé,
elkísérem egy darabon, megállok,
lenn a kanyarból visszanéz és integet,
a karom fennakadt a levegőben.

Amikor hazajön, nézem a gatyáját,
észrevették? nem felel, csak áll, mint egy farönk,
na gyere, pisihuszár, betuszkolom, lehúrom róla a ruhát,
észrevették? nem felel, nem szokott, beáll a zuhanyzóba,
alaposan lemosom, nem érdekel,
hogy jéghideg a víz, aztán meg forró,
nevet egyet, röviden, ahogy szokott,
nem értem, hogy mért hagyta itt minket.

Megbízható gyerek, a szerszámokhoz ért,
bár néha beleáll egy kés vagy metszőolló,
de erdő mellett előfordul az ilyen,
néha kirajzolódik a bőrén egy-egy folt,
mint nemrég, amikor az enyhülő időben
megmetszette a kertben cseresznyefákat,
vastag termőágakat vágott le tőből,
heverték a földön, nézett rám büszkén,

*egy vastag cseresznyeág piroslott a bőrén,
ez nem tavasz, csak enyhülés,
lesznek még fagyok, csak fagyok után metszünk,
ez nem metszés, hanem favágás, tarolás,
az oroszok ették így a cseresznyét negyvenötben,
meséltem neki aztán, úgy aludt el,
hogy fogta a kezemet közben.
Nem értem, hogy mért hagytaál itt minket.*

*Kakiltál? kérdezem, miután reggelizett,
nem kellett, nem kellett? nem, miért nem?
hallgat, kimehetek? nem, csak ülj rá szépen,
belebokszolhatok előtte? majd csak utána,
és ül a vécén negyedóráig, kakiltál? nem, miért nem?
kimehetek? kimehetsz, szombat van, látom
a konyhaablakból, hogy fára mászik,
a fáról átmászik a fészertetejére.*

*Mielőtt elmentél, azt mondtad, lehetetlen
velem élni ezen a kietlen erdőszélen
ebben a ridegségben, nem erre számítottál,
tél volt akkor is, emlékszem, elindultál,
egy szál ruhában mentél le a lejtőn,
ez nem tavasz, csak enyhülés, szóltam utánad,
felöltözhetszél rendesen, vidd a francba a holmid!
fog még fagyni, meglásd, a gyerekek marad!*

*Ülök a lépcső alján, cigarettázom,
a trambuliban ugrál, nemsokára
fát kell hasogatnom, elfogyott benn,
kezemben lesz a balta, a tuskón a fa,
odasettenkedik, ő is vág és aprít,
hatalmas halmot egyensúlyoz, beviszi majd,
a kályha mellé rakja nagyság szerint,
megkérdezi, begyűjthat-e, és röviden nevet,
érezni fogom, hogy megint bekakilt.*